



Arrest

nr. 34 772 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2009 een asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag België te zijn binnengekomen. Er werd op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken vastgesteld dat hij reeds eerder een asielaanvraag indiende in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten vaststelden dat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 19 mei 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 15 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 en art. 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft met een Tacit Agreement van 22/06/2009 impliciet ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 15/04/2009 blijkt dat betrokkene op 12/02/2008 een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend. Het terugnameverzoek dat op 28/04/2009 aan de Duitse overheden werd gestuurd, werd op 30/04/2009 door de Duitse overheden geweigerd omdat zij Griekenland verantwoordelijk achtten. De Duitse overheden hadden namelijk een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse overheden gestuurd en omdat de Griekse overheden hun niet hebben geantwoord, is Griekenland verantwoordelijk geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Op 19/05/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 en 17§2 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 22/06/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 22/06/2009.

Betrokkene verklaart in november 2007 van Irak naar Turkije te zijn gereisd en dan van Turkije via hem onbekende plaatsen naar Duitsland. Tijdens zijn verhoor geeft betrokkene geen informatie over een eventuele tussenstop in Griekenland. De raadsman van betrokkene laat in een schrijven dd. 02/06/2009 echter weten dat betrokkene op 06/02/2008 van Istanbul, Turkije per vliegtuig naar Duitsland reisde en hierbij een tussenstop van drie uur maakte in Griekenland.

Betrokkene verklaart dat hij, eenmaal in Duitsland en op weg naar België, door de Duitse overheden werd tegengehouden en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene geeft niet toe dat hij in Duitsland asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaart dat hij in Duitsland opgesloten werd en dat hij daar niet goed behandeld werd. Betrokkene geeft dit als reden op waarom hij bij zijn vrijlating besloot terug te keren naar Irak. Betrokkene verklaart dat hij rond 06/06/2008 van Duitsland via Turkije naar Irak terugkeerde.

Betrokkene verklaart tot april 2009 in Irak te zijn gebleven en dan via Turkije en hem onbekende landen met de hulp van een smokkelaar naar België te zijn gereisd.

Op 15/04/2009 vroeg betrokkene asiel in België bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene kan van deze mogelijk(e) terugkeer geen sluitend bewijsmateriaal voorleggen. De raadsman van betrokkene haalt in haar schrijven dd. 02/06/2009 aan dat betrokkene in juli 2008 in Irak een huurcontract afsloot, maar een kopie van het huurcontract werd tot op heden niet voorgelegd. De identiteitskaart van betrokkene die op 31/12/2008 in het district al-Karrada al-Sharqiya werd afgegeven, is ook geen bewijs van een verblijf buiten de Lidstaten van meer dan drie opeenvolgende maanden. Betrokkene geeft ook geen details over de vermeende reisroute en kan, behalve de identiteitskaart, ook geen bewijzen geven van een verblijf buiten het grondgebied van de Lidstaten. Om die redenen trekken de Belgische overheden deze verklaring in twijfel. Trouwens, indien betrokkene het grondgebied van de

Lidstaten zou verlaten hebben, is het ook niet bewezen dat hij dat langer dan drie opeenvolgende maanden gedaan heeft. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 en art. 16§4 van de Verordening.

Wat betreft de vraag van betrokkene om toepassing te maken van de humanitaire clausule van art. 15 van de Dublin II Verordening, kan het volgende worden gesteld. België is volgens art 15 van de Dublin II Verordening niet verplicht om de asielaanvraag van betrokkene omwille van humanitaire redenen in België te behandelen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

De raadsman van betrokkene stelt in haar schrijven dd. 02/06/2009 dat betrokkene zijn asielaanvraag in België moet behandeld worden omdat twee broers van betrokkene in België verblijven. De ene broer (K. R. M.) alias (L. A. R.) is erkend vluchteling in België. De andere broer (A. F. M.) heeft in België asiel gevraagd, maar het is nog niet duidelijk of hij in België kan blijven. De broers behoren echter niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2§i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze broers in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wat betreft het verzoek van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omwille van de erbarmelijke situatie in Griekenland kan het volgende worden gesteld:

Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene verwijst naar allerlei rapporten en verslagen die de problematische situatie in Griekenland aankaarten en waaruit blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit de Europese Richtlijnen en Verordeningen niet zou naleven. Deze stukken behelzen de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Betrokkene brengt echter geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen, die aantonen dat hij niet de kans zou hebben gekregen om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen noch dat hij er niet de nodige bescherming zou hebben gekregen. Integendeel; betrokkene zelf geeft tijdens zijn gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele informatie over Griekenland.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen bij zijn aankomst in Griekenland. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Vast staat dat betrokkene bij zijn aankomst de mogelijkheid zal worden geboden een asielaanvraag in te dienen indien de vorige asie(l)procedure zou zijn beëindigd. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

De Helleense politie-autoriteiten informeren de vreemdelingen die zij aanhouden, alsook degen die ze uitwijzen, over hun rechten door hen, met een bewijs van kennisgeving, informatie te overhandigen in 14 talen. (Document nr. 5401/1/301735/2 mei 2009 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken / Helleense politie / Directie Vreemdelingenzaken / 3de afdeling - 2de Bureau; pag. 20, punt 20.)

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt, kan tijdens alle fasen van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving (met name de Presidentiële Decreten 220/2007, 90/2008 en 96/2008) betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden.) (opmerkingen van de Helleense Regering op het verzoekschrift nr. 49950/08 MIRZAE versus België die door de Helleense Regering op 08/05/2009 bij het EHRM werden neergelegd.)

Bovendien is Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009, R.v.V., nr. 26.756, 30.04.2009). De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Met betrekking tot de bewering als zou hij als Christen uit Irak niet de nodige bescherming krijgen in Griekenland, wordt ook enkel uitgegaan van algemeenheden en legt betrokkene geen bewijsstukken voor waaruit blijkt dat hij geen bescherming heeft gekregen. Integendeel, betrokkene rept met geen woord over zijn aanwezigheid in Griekenland.

Betrokkene toont niet aan dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is.

Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd (Helleense Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, Antwoord op de brief die werd doorgestuurd door de Voorzitter van de Europese Commissie tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen na diens bezoek aan ons Land van 23 tot 29 september 2008, 26 februari 2009). In alle gevallen hebben de asielzoekers het recht om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van art. 39 van de Verordening. Tot deze conclusie kwam ook het EHRM in de zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd 02/12/2008, waarbij het Hof oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Dublin-II Verordening geen schending inhoudt van art. 3 van het EVRM.

Ook de Nederlandse rechtbank te 's-Gravenhage verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Overigens heeft ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie geoordeeld dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebreide, nieuwe en diepgaande informatie van, onder meer, de Aanbevelingen van de UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009. (Immigration Appeals Board, Persbericht Voorwaardelijke terugkeer naar Griekenland, gepubliceerd op 7 mei 2009.)

De procedure die de Europese commissie bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen tegen Griekenland had ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de verordening 343/2003, werd op 22.10.2008 van de rol geschrapt.

De beschouwingen van betrokkene hebben geen betrekking op de eigen situatie van betrokkene en zijn bijgevolg louter hypothetisch. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Behalve de twee broers in België, verklaart betrokkene geen familie te hebben in België of elders in de Lidstaten.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden

benadrukt dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. Betrokkene brengt geen concrete gegevens naar voor, laat staan bewijzen die aantonen dat betrokkene's asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland zal worden behandeld. Betrokkene diende in Griekenland geen asielaanvraag in zodat allerminst kan worden geacht vast te staan dat betrokkene's rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd nu Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10§1 en 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2) (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat één van zijn broers als erkend vluchteling en een andere broer als kandidaat-vluchteling in België verblijft. Hij benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Belgische Staat het verbod opgelegd heeft om zijn broer die als kandidaat-vluchteling in België aanwezig is terug te sturen naar Griekenland. Hij stelt de voedselrantsoenkaart van de familie in Irak en zijn Iraakse identiteitskaart ter staving van zijn familiebanden te hebben vorgelegd. Hij licht toe geen familie te hebben in een ander Europees land en om deze reden geen asielprocedure te willen opstarten in Griekenland of in Duitsland. Hij voert aan dat de verordening 343/2003/EG al meer belang hecht aan familiebanden dan de Dublin Overeenkomst van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Verzoeker betoogt verder dat indien hij gescheiden wordt van zijn broers dit dient gezien te worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, zeker indien rekening wordt gehouden met het feit dat hij in Griekenland geen familie of vrienden heeft op wie hij kan terugvallen en gelet de uiterst slechte situatie inzake de opvang van kandidaat-vluchtelingen in dat land. Daarnaast meent hij dat verweerder ten onrechte vasthoudt aan een te enge interpretatie van het begrip “familie” en dat verweerder steeds kan beslissen om een asielaanvraag te aanvaarden, nu hij niet verplicht is om de verordening 343/2003/EG toe te passen indien daarvoor voldoende redenen bestaan.

De Raad merkt op dat verzoeker in wezen aanvoert dat, gelet op de aanwezigheid van zijn twee broers in België op wie hij kan terugvallen, de Belgische autoriteiten verplicht waren om zijn asielverzoek te behandelen.

Een dergelijke verplichting kan evenwel niet afgeleid worden uit de door verzoeker aangehaalde artikel 7 van de verordening 343/2003/EG.

Deze bepaling luidt als immers als volgt:

“Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

Teneinde te bepalen wie als gezinslid kan beschouwd worden dient te worden teruggegrepen naar de omschrijving die voorzien is in artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG. Dit artikel bevat volgende definitie:

“voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;”

Uit deze bepaling volgt dat een (meerderjarige) broer niet kan worden beschouwd als zijnde een gezinslid in de zin van deze verordening. Verzoeker kan zich bijgevolg, zoals terecht door verweerder is gesteld in de bestreden beslissing, niet dienstig beroepen op de bepalingen van artikel 7 van de verordening 343/2003/EG. Het gegeven dat, nadat de bestreden beslissing genomen werd, door het bestuur beslist werd om de asielaanvraag van een broer van verzoeker alsnog in België te behandelen doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoeker verwijst voorts naar artikel 15 van de verordening 343/2003/EG dat luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt de lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkene te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Ook uit deze bepaling kan, gelet op het gebruik van het woord “kan”, niet afgeleid worden dat op verweerder enige verplichting zou rusten om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek. Daarnaast moet erop gewezen worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht heeft aangegeven dat er geen reden is om toepassing te maken van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker heeft immers geen gezins- of familieleden in de zin van artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG in België, zodat de in artikel 15 van de verordening 343/2003/EG bedoelde humanitaire gronden, in casu, niet spelen. Verzoeker heeft weliswaar twee broers in België, doch zoals reeds werd geduïd definieert artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG “gezinsleden” als de partner en minderjarige kinderen van de meerderjarige asielzoeker en dan nog slechts indien zij reeds in het land van herkomst een gezin vormden. Verzoeker, die meerderjarig is en verklaarde in goede gezondheid te verkeren, heeft voorts ook geenszins aannemelijk gemaakt afhankelijk te zijn van zijn broers.

Verzoeker verwijst in derde instantie naar artikel 8 van het EVRM. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het

EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Het is niet betwist dat verzoeker drieëndertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen (meerderjarige) broers en/of zussen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband en het effectieve karakter van de gezinsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan en betwist in zijn verzoekschrift geenszins het motief in de bestreden beslissing dat hij niet afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch, ...) van zijn broers in België. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn broers dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoeker, die hieromtrent geen verdere verduidelijkingen geeft, toont daarnaast ook niet aan dat de motiveringsplicht werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11 en 12 van de verordening 343/2003/EG en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij in Turkije het vliegtuig heeft genomen met bestemming Duitsland, met de bedoeling om door te reizen naar België, en dat dit vliegtuig een transitstop maakte in Griekenland. Hij verwijst naar artikel 2.k en volgende, van de verordening 343/2003/EG en voert aan dat hij het Griekse grondgebied nooit heeft betreden en dat hij nooit voorbij de grenscontroles in Griekenland is gegaan. Hij stelt dat hij enkel in Duitsland werd tegengehouden en op die wijze verplicht werd asiel aan te vragen in Duitsland. Hij geeft aan dat hij weigerde naar Griekenland te gaan en daarom terugkeerde naar Irak, om vervolgens naar België af te reizen. Hij benadrukt dat hij nooit asiel heeft aangevraagd in Griekenland en dat zijn vingerafdrukken er nooit werden genomen. Verwijzend naar de artikelen 11 en 12 van de verordening 343/2003/EG, betoogt hij dat de aanwezigheid in een transitzone in een luchthaven geen criterium is om te bepalen welke Staat de verantwoordelijkheid draagt voor de behandeling van een asielaanvraag.

De Raad kan slechts vaststellen dat niet kan ingezien worden hoe de artikelen 11 en 12 van de verordening 343/2003/EG zouden kunnen geschonden zijn. Uit geen enkel gegeven kan immers worden afgeleid dat deze bepalingen zouden toegepast zijn of toepasbaar zouden zijn.

Artikel 11 van de verordening 343/2003/EG bepaalt immers welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag van een vreemdeling die niet visumplichtig is. Daar verzoeker een Iraaks onderdaan is en derhalve wel onderworpen is aan de visumplicht, is deze bepaling in casu niet dienstig.

Artikel 12 van de verordening 343/2003/EG geeft aan dat indien in een internationale transitzone van een luchthaven van een lidstaat een asielerzoek wordt ingediend door een onderdaan van een derde land, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Aangezien verzoeker zijn asielaanvraag indiende in de lokalen van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel is deze bepaling in voorliggende zaak evenmin dienstig.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 11 en 12 van de verordening 343/2003/EG aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stelt tevens dat het bestuur zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding en machtsafwendig.

Verzoeker betoogt dat de argumenten van de Belgische Staat, om geen verantwoordelijkheid op te nemen inzake de behandeling van zijn asielaanvraag, zuiver theoretische argumenten zijn en geen rekening houden met de praktijk. Hij stelt dat de effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door verdragen en richtlijnen ook in de praktijk moet worden omgezet en dat uit rapporten blijkt dat de Griekse autoriteiten, nadat zij de internationale normen weliswaar in de nationale wetgeving hebben overgenomen, op dit vlak nog in gebreke blijven. Hij verwijst in dit verband naar berichtgeving van het UNHCR, naar een verslag van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa, naar rapporten van Human Rights Watch, van de Greek Council for Refugees, van Caritas Oostenrijk, van het Rode Kruis en van advocaten. Hij meent dan ook dat verweerder de plicht heeft om zijn asielaanvraag te aanvaarden.

De Raad stelt vast dat er in voorliggende zaak aanwijzingen zijn dat verzoeker op illegale wijze het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG is binnengekomen via Griekenland. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt immers dat verzoeker reeds een asielverzoek indiende in Duitsland en dat de Duitse autoriteiten aan het bestuur ter kennis brachten dat zij reeds vaststelden dat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat hij, nadat de Duitse autoriteiten hem hadden meegedeeld dat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielverzoek, terugkeerde naar Irak, laat staan dat hij ten minste drie maanden verbleef buiten het grondgebied van de lidstaten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG. Het feit dat een document op een bepaalde datum werd afgeleverd laat immers niet automatisch toe te bepalen of de persoon voor wie dit document bestemd is ook effectief aanwezig was op de plaats waar het stuk werd uitgereikt. Verweerder kon derhalve, gelet op artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG, oordelen dat hij niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Artikel 10.1 van de verordening 343/2003 voorziet immers dat wanneer uit bewijsmiddelen of indirect bewijs blijkt dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden komende van een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag berust bij die lidstaat.

Een schending van artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG wordt geenszins aangetoond.

Nu vaststaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 mei 2009 de Griekse autoriteiten verzocht om de overname van verzoeker en deze autoriteiten niet reageerden binnen de in artikel 18.1 van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn van twee maanden, kon verweerder, gelet op artikel 18.7 van dezelfde verordening, besluiten dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van het asielverzoek. Deze bepaling stelt immers het volgende:

“7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met het aanvaarden van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Verzoeker betoogt dat de Belgische autoriteiten toch verplicht waren om, op basis van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, zijn asielaanvraag te behandelen. Hij verwijst hierbij naar de praktische problemen die er in Griekenland zouden bestaan bij de behandeling van asielverzoeken.

Artikel 3.2. van de verordening 343/2003 luidt als volgt:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Er moet worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (*“de soevereiniteits-clausule”*) in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend

asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische autoriteiten vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandelt wenst te zien. Verweerder heeft in de bestreden beslissing bovendien duidelijk aangegeven waarom hij geen gebruik wenst te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de argumentatie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, maar toont hiermee niet aan dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG geschonden is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van verordening 343/2003/EG of enige vorm van machtsoverschrijding. Hij maakt evenmin een schending aannemelijk van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat het bestuur dient na te gaan welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

Verzoeker lijkt met zijn toelichtingen nog te willen aangeven dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij in Griekenland zal onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er dient te worden gesteld dat het niet betwist is dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives."*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afdgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *"Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such."*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er dient in dit verband bovendien trouwens opgemerkt te worden dat de raadvrouw van verzoeker, blijkens de neergelegde stukken, reeds contact opnam met drie advocaten te Athene. Niets lijkt verzoeker bijgevolg te verhinderen om zich, bij zijn terugkeer naar Griekenland, onmiddellijk te laten bijstaan door een van deze advocaten, zodat bij de minste inbreuk op zijn rechten een vordering kan ingesteld worden bij de bevoegde nationale hoven en rechtbanken of een beroep kan gedaan worden op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker legt bovendien een stuk voor waaruit blijkt dat hij weet over welke mogelijkheden hij beschikt om zijn rechten gevrijwaard te zien door middel van procedure voor de gewone hoven en rechtbanken en voor de administratieve rechtscolleges (*"If any asylum seeker has a cause for a complaint for any reason he has the right based on Civil Law to file a complaint and ask for the same legal remedies Greek are entitled to at the Civil Courts (for example remuneration). Furthermore the asylum seekers utilizing the Penal Code can ask*

for the persecution of the officer who has allegedly violated the code of conduct or his civil duties. More specifically and according to the asylum law for any negative decision at the Administrative authorities and the Council of State.”).

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat hij nergens op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze precies aanduidt hoe de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door het nemen van de bestreden beslissing, deze rechtsregel zou hebben geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze, door verzoeker aangevoerde bepaling zou zijn geschonden, wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van artikel 13 van het EVRM, als onontvankelijk beschouwd te worden.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsafwending. Er moet immers worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die verzoeker naar voren brengt, laten evenwel niet toe enige vorm van machtsafwending vast te stellen.

Het derde middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33.1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag).

Hij licht toe dat in casu geen garanties gegeven werden dat hij een asielaanvraag zal kunnen indienen en deze zal behandeld worden aangezien verweerder zich baseert op een impliciet akkoord. Verder stelt hij dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat Griekenland geen mensen naar Irak repatrieert.

Er moet evenwel benadrukt worden dat verzoeker met zijn uiteenzetting de stelling van verweerder niet weerlegt dat *“het verkrijgen van individuele garanties (...) niet (wordt) voorzien in de Dublinverordening, enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese-Unie Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”* Verzoeker weerlegt evenmin de stelling van het bestuur dat de Griekse autoriteiten, naar aanleiding van een bezoek van het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing nogmaals hebben bevestigd dat Griekenland geen asielzoekers terug naar hun land van herkomst stuurt zolang hun asielprocedure in behandeling is en dat vreemdelingen ook niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er worden bedreigd. Verzoeker toont door te verwijzen naar verslagen waaruit blijkt dat er officieel geen risico bestaat op een schending van het non-refoulementbeginsel, maar dat er toch *“aanwijzingen”* zijn dat vreemdelingen werden teruggestuurd naar Irak en door te verwijzen naar een aantal individuele gevallen, waarvan de correcte administratieve situatie niet door de Raad kan vastgesteld worden, niet aan dat er een effectief gevaar bestaat dat in Griekenland kandidaat-vluchtelingen zonder meer worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Uit het verslag van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa blijkt evenmin dat effectief werd vastgesteld dat de Griekse autoriteiten het *“non-refoulements-beginsel”* miskenden. In het verslag wordt weliswaar een bezorgdheid geuit over het bestaan van een terugnameakkoord tussen Griekenland en Turkije en wordt gesteld dat de vertegenwoordiger van de Raad van Europa geïnformeerd werd over een verontrustend geval waarbij een Afghaanse jongen via Turkije zou gerepatrieerd zijn naar zijn land van herkomst, maar blijkt niet dat werd geverifieerd of deze inlichtingen correct waren en of de persoon naar wie verwezen werd een asielaanvraag indiende en of deze al dan niet behandeld werd. Ook uit de neergelegde persmededeling inzake een beslissing van het Bundesverfassungsgericht van 9 september 2009, waaruit blijkt dat in een individueel geval een beslissing, die genomen werd in toepassing van de verordening 343/2003/EG

werd geschorst, kan niet afgeleid worden dat verzoeker het risico loopt dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie in zijn geval zal miskend worden. Het schorsingsarrest, dat geenszins betrekking heeft op verzoeker, werd immers uitgesproken om te verhinderen dat de procedure ten gronde doelloos zou worden en geeft aan dat in een individueel geval verder onderzoek vereist is. Daarnaast moet worden vastgesteld dat feit dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een aantal gevallen de overheid verzocht – met het oog op een goed verloop van de procedure voor het Hof – een vreemdeling tijdelijk niet naar Griekenland over te brengen evenmin toelaat vast te stellen dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen geschonden zijn of dat hij zelf in Griekenland niet op een correcte wijze zal behandeld worden. Er moet verder opgemerkt worden dat het non-refoulement-beginsel, dat vervat is in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, hoe dan ook niet verhindert dat personen die geen asielaanvraag indienden of van wie de asielaanvraag werd afgewezen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat hij een ernstig risico loopt dat hij, zonder dat hem de kans zou gegeven worden een asielaanvraag in te dienen of zonder dat zijn asielaanvraag zou zijn onderzocht in Griekenland of dat hij de kans zou krijgen aan te tonen dat hij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, direct of indirect zal teruggestuurd worden naar Irak.

Aangezien geen schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie werd aangetoond kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden worden die zou voortvloeien uit de miskenning van het “non-refoulementbeginsel”.

De bewering van verzoeker dat het bestuur zou nagelaten hebben om na te gaan of hij in Griekenland niet het slachtoffer zou kunnen worden van folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen is niet correct. Uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt immers dat het bestuur een dergelijke controle doorvoerde.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 3 van het EVRM, van artikel 10 het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg in een arrest van 11 juni 2009 Griekenland veroordeeld heeft met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers en dat het Hof zich in dit arrest steunt op rapporten zoals hij er ook aanvoert in voorliggende zaak. Hij betoogt dat uit de door hem aangebrachte persberichten, rechtspraak en documentatie afkomstig van de Greek Council for Refugees, van het UNHCR, van een vertegenwoordiger van de Raad van Europa, van het Rode Kruis-Caritas Oostenrijk en van Griekse advocaten kan afgeleid worden dat de verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen. Hij meent dat door hem terug te sturen naar een land waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen niet alleen een schending van deze richtlijn, doch tevens van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 10 van het EG-verdrag tot gevolg heeft. Voorts laat hij verstaan dat zelfs indien hij in Griekenland op een wijze zou behandeld worden die niet beschouwd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM, deze behandeling toch een schending kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM aangezien hij in een situatie van extreme onzekerheid dreigt terecht te komen.

De Raad merkt op dat verzoeker verwijst naar algemene rapporten, doch geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt. Hij toont niet aan dat hij in Griekenland een asielaanvraag zou hebben ingediend, zodat ook niet blijkt dat hem de opvang waarop een asielzoeker recht heeft werd ontzegd. Het feit dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoeker automatisch in een situatie zal gebracht worden die van die aard is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende behandeling of bestraffing. Uit de aan de Raad voorgelegde documenten kan trouwens worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten inspanningen leveren om de opvang van kandidaat-vluchtelingen te verbeteren. Verzoeker beperkt zich in wezen tot de stelling dat het toch niet uitgesloten is dat de opvang in Griekenland zal tekortschieten en verwijst bijgevolg slechts naar een

hypothetische situatie. De door verzoeker geschetste situatie doet ook geen afbreuk aan de reeds bij de bespreking van het eerste middel gedane vaststelling dat Griekenland gebonden is door de verplichtingen die voortvloeien uit de richtlijn 2003/09/EG en dat indien de Griekse autoriteiten effectief zouden nalaten hun uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen ten aanzien van verzoeker na te komen hij de mogelijkheid heeft om de naleving ervan via gerechtelijke weg af te dwingen. Verzoeker maakt met zijn gedocumenteerde toelichting geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Hij toont evenmin aan dat hij in een situatie terecht zal komen die dusdanig is dat er kan gesproken worden van een schending van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat het bestuur deze beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken. De door verzoeker aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan daarom niet weerhouden worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar een mogelijke schending van artikel 10 van het EG-verdrag kan slechts worden opgemerkt dat hij nalaat te duiden op welke basis hij meent dat deze verdragsbepaling geschonden werd, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het vijfde middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

3.6. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij, in een aanvullend schrijven en ter terechtzitting, nog aanbrengt dat, aangezien de Belgische autoriteiten zich op 28 oktober 2009 bevoegd verklaarden om de asielaanvraag van zijn broer te behandelen, artikel 14 van de verordening 343/2003/EG van toepassing zou zijn. De beslissing waarbij vastgesteld werd dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk waren voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag werd immers reeds genomen op 15 september 2009 en artikel 14 van de verordening 343/2003/EG voorziet niet dat – eens de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek is vastgesteld – op een beslissing dient teruggekomen te worden indien later blijkt dat deze lidstaat wel verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van een verwant van de asielzoeker. Ten overvloede moet opgemerkt worden dat ook artikel 14 van de verordening 343/2003/EG slechts van toepassing is met betrekking tot “leden van een gezin” en dat, zoals reeds gesteld, artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG gezinsleden definieert als de partner en de kinderen van een meerderjarige kandidaat-vluchteling. De stelling van verzoeker dat het begrip “gezinsleden” en “leden van het gezin” een andere inhoud zouden hebben kan niet overtuigen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK